

Fricz Tamás: Két Magyarország nem ország, egy Magyarország mennyország

2014 december 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nemrég olvastam valakit?l, hogy ha Magyarországnak atombombája lenne és használni akarná, saját magára dobná le.

Rémséges és morbid gondolat, de tény, hogy az ország politikai megosztottsága elképeszt? energiaforrásokat emészt fel.

Valahol már megint utat veszítettünk, ideje lenne, hogy sok mindent újra kezdjünk.

Magyarország a rendszerváltás óta alapvetően két törésvonal mentén oszlik két táborba: az egyik a kommunista-antikommunista, a másik pedig a népi-urbánus vitából ered?, mára inkább a nemzeti és a globalista-kozmpolita (vagy, ha tetszik: internacionalista) erők közötti törésvonal.

Ha jobban belegondolunk, akkor azt is láthatjuk, hogy mindkét törésvonal ugyanazokat a politikai erőket állítja egymással szembe: az egyik oldalon a globalista-internationalista MSZP, sokáig szoros szövetségben az SZDSZ-szel, ma pedig ebbe a táborba tartozik még a DK, az Együtt 2014, a Liberálisok és a PM is.

A másik oldalon találjuk a nemzeti és antikommunista pártokat, a Fideszt és a KDNP-t (korábban az MDF volt ennek az oldalnak a meghatározó ereje). Alapvetően ez a két nagy tábor áll egymással szemben (egy pillanatra eltekintve a Jobbiktól és az LMP-től, amelyek kétségtelenül árnyalják, de nem változtatják meg a képet), gyakorlatilag két Magyarországot megtestesítve, hiszen az ellentét nem pusztán politikai, hanem egyszerre kulturális, érték- és világszemléletbeli, stílusbeli, nyelvezeti, vallási és bizonyos mértékig etnikai is.

És éppen ez a kegyetlen hazánkra nézve: a belső konfliktusaink korántsem pragmatikusak, nem gazdasági, szociális, egzisztenciális, közpolitikai, mérhető és egymáshoz közelíthető témákról szólnak, nem arról, hogy az egyik fél azt állítja: 10, a másik azt, hogy 1, majd utána világos egyeztetések során közel kerülhetnek a politikai ellenfelek az 5-öshöz, mint kölcsönösen kezelhető és elfogadható kompromisszumhoz.

Másképpen szólva: megosztottságaink alapjai nem piaci típusú, hanem érték-alapú ellentétek. Olyan alapkérdések körül zajlanak, amelyekről a rendszerváltás időszakában kellett volna egyezsége jutni: a kommunizmus után a posztkommunizmus felszámolásáról (lusztrációról, történelmi igazságtételről és kárpótlásról, elítélésről, a titkosszolgálati akták transzparenssé tételéről stb.), illetve a nemzeti érdekek, a nemzeti identitás és szuverenitás közös minimummá tételéről, a ki a nemzeti?, ki a nemzetellenes? kérdéseinek tisztázásáról. Miközben a többi

posztsovjjet országban a demokratikus átmenet során többé-kevésbé meg tudtak állapodni a politikai oldalak ezekben a kérdésekben, nálunk – döbbenetes módon – éppen a demokratizáció hozta felszínre a Rákosi- és Kádár-korszakban is lappangó, mély történelmi háttérrel rendelkező megosztottságainkat, és 25 év után is ezek határozzák meg az ország politikai kettészakadását.

Ne feledjük ugyanis: amíg a környező országokban a kommunista pártokkal szemben az összes ellenzéki erő összefogott az első választásokig, afféle „fórum”-jellegű politikai szövetségekben (!) indultak a választásokon, nálunk az ellenzéki kerekasztalban eleinte együttműködő pártok nem sokáig bírták együtt. Már 1989 őszén, bő háromnegyed évvel az első szabad választások előtt élesen szembekerült egymással az MDF és az SZDSZ, és a választások után azonnal kialakultak a hidegháborús frontvonalak, amelyek a mai napig jelen vannak és emésztik, rothasztják, bomlasztják és feldarabolják a magyar nemzeti energiákat. Sajnos.

Másfelül, az SZDSZ kezdettől úgy viselkedett, mint a globális hatalmi központok magyarországi ügynöksége, és nyíltan hirdette, hogy a nemzeti szuverenitás baromság, ósdi és mucsai dolog, a jövő a globalitás és a világpolgárságé. A szabaddemokrácia miatt képtelenség volt megállapodni a nemzeti minimumban, a mai napig sem sikerült. Ez tragikus, mert ezen közben a szomszédos országokban gyakorlatilag minden (!) politikai erő egyetért a nemzeti érdekek védelmében, és mivel egyedül mi nem tesszük ezt, sőt, a „bal- és liberális” állandóan feljeleníti a saját országát, ezért gyengeségünket és megosztottságunkat nevetve kihasználják, ahol csak tudják.

Jó, hogy nincs atombombánk...

Mese nincs sajnos: a van vagy nincs Isten, a nemzet vagy globalitás, a kommunizmus vagy nem kommunizmus, egyszóval a homo iusion és a homo iusion kérdéseiben nem létezik kompromisszumos megoldás.

És éppen ezért van hideg polgárháború Magyarországon, sőt, a baloldali, „liberális” fiatalok egy része Saul Alinsky rendszer-bomlasztó módszereit felhasználva már a forró polgárháború felé kacsintgat.

Ráadásul a megosztottságunknak területi metszete is van: a választások azt mutatják, hogy – némi pontatlansággal – a vidék a jobboldalé, Budapest pedig félig ide, félig oda tartozik.

Az elmúlt évek során felépült a Budapesti Fal (Budapester Maurer), de ez nem berlini mintára, betonból és fémből készült, hanem a magyar emberek lelkében emelkedett fel egymással szemben.

A napokban – már az újpesti választások után – valaki Káposztásmegyeren simán, büszkén, dagadó erekkel lenácizott.

Ez bizony nem jó. Ez rossz.

Ezért kérdezlek titeket, emberek, honfitársak, szeretett testvéreim, véreim, ti itt mindannyian jobb- és baloldalon: nem kellene végre valóban újra kezdenünk?

mno.hu - Fricz Tamás

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló